

kunne opnaa det højeste Beløb, der kan opnaas i Refusion fra Statens Side af de 250,000 Kr., men som yde indtil 70—80 Øre pr. Indbygger til de fri Fattigkasser. Vi have — og det tjener vedkommende Kommune til Ære — Kommuner her i Landet, hvor der ikke er en Mand eller Kvinde i Fattigvæsenet, ikke nogen Fattighjælp, ikke nogen Fattiggaard, ikke nogen Fattiginspektør, men hvor man hjælper Folk, der ere fattige, uden at degradere dem, uden at give dem sort Kokarde paa. Jeg indrømmer, at Vanskelighederne i de store Kommuner ere betydeligere, men det, man nu har naaet omkring i vore Købstadkommuner og i mange Landkommuner, maa man kunne naa i de resterende Kommuner, ogsaa i København. Det er min Overbevisning, at med den Sammensætning, Københavns Kommunalbestyrelse og Magistrat har, ville de være de første til at træde i nærmere Forhandling med Indenrigsministeren, for at København kan faa de Hjælpekasser, der her alvorligt trænges til.

Det er sjældent, at der fra det høje Landsting kommer til os et Lovforslag i en saadan Skikkelse, at vi kunne modtage det. Der kan imidlertid være enkelte Indvendinger at rette mod dette Lovforslag, fordi det indeholder Indskrænkninger i det kommunale Selvstyre. Jeg kunde ønske, at det ikke indeholdt den Bestemmelse i § 3, at Kommunekassen uden Samtykke af højere Myndighed kan yde Bidrag til Kommunens Hjælpekasse af indtil 30 Øre pr. Indbygger i Kommunen. Jeg tror imidlertid, at Bestemmelsen ikke vil spille nogen større Rolle, for vi vide jo, at det vil være meget vanskeligt ogsaa i Fremtiden for noget Amtsraad at nægte et Sogneraad Tilladelse til at yde Tilskud til den fri Fattigkasse eller til Hjælpekassen paa 50, 70 Øre eller en Krone. Men jeg havde helst set, at Bestemmelsen ikke fandtes. Imidlertid tror jeg, at det Forslag, der her foreligger, byder os forholdsvis gode Forhold. Set i Belysning af den øvrige sociale og humane Lovgivning, som — det tror jeg at turde sige — ikke vilde være opnaaet uden den skarpe Kritik, der fra vor Side ofte har været fremført, og uden de gentagne Krav, der fra vor Side have været rejste her i Tinget, og under Tilknytning til det Forslag til Lov om Arbejdsløshedskasser, som vi vel kunne vente i Aar, vil Loven om Hjælpekasser blive et Stykke Lovgivning, som vil staa gennem Tiderne og vidne om, at vi her i Landet, dels som Følge af den

kræftige Arbejderbevægelse, dels som Følge af et human Syn hos andre i vort Samfund, ere naaede videre paa dette Omraade, end man er i de fleste andre Lande. Jeg vil dog udtale Haabet om, at naar Kravet rejses om større Tilskud til Hjælpekasserne, om en mere frisindet Form for deres Virkemaade, man da vil møde samme Lydhørhed, som er vist overfor det Lovforslag, der her foreligger, og som jeg vil anbefale til hurtig Fremme i dette Ting.

Ovesen: Det foreliggende Forslag er en Afløser af to bestaaende Love af beslægtet Indhold, nemlig Lov af 8. Marts 1856 og Lov af 29. Marts 1904. Dette bevirker, at man kan anbefale det til Vedtagelse. Havde det været en Lov, som havde haft til Hensigt at ordne fra nyt og fuldt ud disse Forhold, vilde den neppe nu kunne være gaaet gennem Rigsdagen, men da det er en Slags Revision, som egentlig kun har til Hensigt at udvide Omraadet for disse to Love, er det en Lov, som sikkert vil finde Paaskønnelse, ikke alene her i dette høje Ting og i Rigsdagen, men ogsaa ude i den store Del af Befolkningen.

Naar nu Loven kommer til os i Folketinget i den ellefte Time og forhaabentlig bliver gennemført hurtigt, kunde det jo se ud, som om dette Lovforslag kun var af mindre Betydning. Og jeg tror, at Vedtagelsen vil kunne ske hurtigt, netop fordi, som jeg sagde før, den gaar i samme Spor og er gennemtrængt af den samme Aand som de to nævnte Love, den skal afløse. Men det er ingen ubetydelig Lov, det er en stor og omfattende Lov.

I de 50 Aar, Loven af 1856 har virket, har den vist, at der vistnok ikke er en eneste Lov paa det Omraade, der ude i Befolkningen har gjort saa meget godt med saa smaa Midler som den, særlig paa de Egne, som have forstaaet at praktisere denne Lov. Det har imidlertid, som allerede udtalt her, vist sig, at det har taget lidt Tid adskillige Steder, inden Loven virkelig er kommen til sin Ret. Det saa vi allerede i 1902—03 og i 1903—04, da vi arbejdede paa et Tillæg til Loven af 1856, som vi ogsaa fik, om, at Statskassen skulde yde en Del af de Understøttelser, som bleve ydede af de fri Fattigkasser. Den Gang fik vi en Statistik fra alle Landets Kommuner, en Statistik, som findes i Bilagene til dette Lovforslag, en Statistik, som er meget oplysende, da den viste, hvorledes denne Lov er bleven praktiseret. Det viste sig, som den højttærede In-